

и като че ни се стру
~~подава~~ надниква вечерницата... Някой тихо да плаче, там дете
 съм седнал аз пред отворения прозорец. Жрецът и ученикът, не-
 гова най-верен другар в живота, маестро Лео Гаст, ~~дошел да~~ ^{безумият} ~~не~~ навести, тихо и не-
 забелязано ~~е~~ влиза, сяда пред пианото - - сенките сж вече
 съвсем гъсти, слъни с сянката на нощта, ^{говебнара} ~~от~~ ~~и~~ ~~рако~~ на стаята
~~е~~ избиват навън през отворените врати на верандата звуците,
 които някога ~~их~~ ^{подей} ~~подей~~ ^{вали} ~~крилата~~ на великия-дуж-кейт-онзи
 който сега, там на верандата, стои бемълвен в бялата си одежда,
 слуша и може би чува, гледа и може би вижда, но на когото бого-
 вете сж свързали езика, за да не може да ни каже последната ис-
 тина на своето битие.

8 Януарий, 1910.

